

ပျံ့နှံ့

အဲဒီလောက်နဲ့

တက်

မလာနဲ့

စိတ်တွေ
ပုန်ကန်ထကြွတိုင်း
ကြောက်စိတ်ဆိုတာ
ဘယ်ချောင်သွားပုန်းနေသလဲ မသိ။

အခန်း(၁)

ဘောလုံးပွဲက တော်တော် ကောင်းနေပြီ။ ပရီးမီးယားလိပ်မှာ မရှုံးသ
င့်တဲ့ အသင်းငယ်လေးတွေကို ရှုံးထားတဲ့
အာဆင်နယ်အသင်းကအသင်းကြီး ချဲလ်ဆီးနဲ့ ကျမှ စွာနေတယ်။ ဘော
လုံးပွဲပြနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အာဆင်နယ်ပရီသတ် ချဲလ်ဆီးပ
ရီသတ်တွေက အပြိုင်အားပေးနေတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဆူညံတာ
ပြောမနေနဲ့ တော့။

ဒီအထဲမှာ ‘သရဲ’ ကဘောလုံးပွဲသာ ကြည့်နေရပေမယ့် ရင်ထဲက သိ
ပ်မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လည်း ဆိုတော့ ချဲလ်ဆီးပရီသတ်ဖြစ်လို့ ။
ချဲလ်ဆီးကို စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် တစ်ပုလင်းလောက်ထ
ည့်ထားတာ အာဆင်နယ်က ချဲလ်ဆီးကို တစ်ဂိုးသွင်းထားတာ ကိုယ်က
နောက်ကနေ လိုက်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။

‘ဂိုး...ဂိုး...အကြီးကွ...အကြီး...’

ဟော ကြည့်နေရင်းကနေ အကြီးက နောက်တစ်ဂိုးသွင်းလိုက်လို့ အာဆင်နယ် ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းအော်တာ တစ်ဆိုင်လုံး ကုလားဘုရား လှည့်သလိုပါပဲ။

‘သရဲ...ဒီအတိုင်းဆို မင်းသွားပြီ’

အရေးထဲ ပုတိုက ရင်ဆို့စေမယ့်စကားကို ကျွေးလိုက်ပါတယ်။

‘သွားစမ်းပါ...ပုတိုရာ၊ ငါးလေးဖားလေးတွေ မိုးခဏကောင်းလို့ ပျော်နေတာများကွာ၊ ကြည့်လိုက်ပါဦး’

သရဲက အာဆင်နယ် ပရိသတ်တွေဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ငါးလေး ဖားလေးတွေ ပျော်ထား၊ ဘယ်လောက်ပျော်နိုင်သလဲ ကြည့်ရမှာ ပေါ့ကွာ’

‘ဟော့ကောင်...သရဲ မင်းအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါးလေး ဖားလေး ပျော်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ချဲလ်ဆီးကို အပီတွယ်တာ၊ မင်းရဲ့ ချဲလ်ဆီးနိုင်ရင် ဇက်တင်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်း ...ခေါင်းဖြတ်သွား’

ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတဲ့ တစ်ယောက်က မခံနိုင်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြီး ‘သရဲ’ ကိုတွယ်ပါတယ်။

‘ဘောလုံးပွဲပြီးခနီး ဆယ်မိနစ်လောက်လိုမှ ဇက်တင်ပေးမယ်လို့ မင်းမို့ ပြောလျက်တယ်၊ ဒီအသင်းနဲ့ ဒီအသင်း နှစ်ဂိုးဘယ်ပြန်သွင်းနိုင်မလဲကွ၊ မင်း ...ဒီလောက် သတ္တိရှိရင် ဆိုင်အပြင်ထွက်ခဲ့၊ မင်းရဲ့ ဇက်ကို ငါ့ခုတ်မယ်’

‘ရတယ်လေ...လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့’

ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်အဟုန်က ဘောလုံးပွဲပြနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အတော့်ကို ပြင်းထန်နေပါပြီ။ တစ်ဆိုင်လုံး ဘောလုံးပွဲမကြည့်တော့ဘဲ သရဲတို့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကိုသာ အာရုံရောက်နေကြပါတယ်။

‘သရဲ...တော်...တော်...တော်ကွာ၊ တော်ကြာ ဆိုင်ပိတ်ရမယ်’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သရဲအနားရောက်လာရင်းမှ ရန်ပွဲကို ဖျန်ဖြေပါတော့တယ်။

‘ပုတို...သွားမယ်’

သရဲက ပုတိုကိုဆွဲခေါ်ပြီး သူနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ လူကို ကြည့်လိုက်ရင်း တစ်ဆိုင်လုံးကြားအောင် အော်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...အဲဒီလောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့ ၊ သတ္တိက ငါ့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့အိမ်က ...ခွေးလည်း သတ္တိရှိတယ်’

သရဲက ကျေနပ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ထပ်ကြည့်လို့ ပုတိုက ပြဿနာထပ်ပြီး အရစ်ရှည်မှာ စိုးတာနဲ့ သရဲကို လက်အတင်းဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီပြဿနာက ...မင်းက စတာ သရဲရ’

‘ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ...မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့ လမ်းကြောင်းပေးလဲ’

‘ငါက မင်းရှုံးနေလို့ ရိုးရိုးသားသား ပြောတာကို မင်းက သွားရီတာကိုး’

‘ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင် အဲဒီလို ရီရမှ အရသာ ရှိတာကွ၊ ဒါတောင် ...

ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ပါမလာသေးလို့ ’

အဲဒီနောက်တော့ သရဲက ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဘဲ နက်ဖြန်ခါထွက်မယ့် အားကစားဂျာနယ်ထဲက အချပ်ပိုမှာ ချဲလ်ဆီးနဲ့ အာဆင်နယ်အသင်းကြောင်း အားကစားကလောင်ရှင်တွေက ဘယ်လို အစွမ်းပြရေးလေမလဲ တွေးနေမိပါတယ်။

ဦးလေးဦးမောင်သန်း နည်းနည်းတော့ တင်းနေပုံရတယ်။ ညက ဖြစ်တဲ့ သတင်းကို ဘယ်သူက လှမ်းပင့်ပေးလိုက်သလဲ မသိ။ မနက် လက်ဖက်ရည်သောက် ပြန် လာပြီးပြီးချင်း အိပ်ရာနိုးမျက်နှာသစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ ပြင်နေတဲ့ ‘သရဲ’ ကိုမသွားခိုင်းသေးဘဲ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။

‘သရဲ’ ကတော့ ကောင်းကောင်း သိလိုက်ပြီ။ ဦးလေးဦးမောင်သန်းရဲ့ မှာ တမ်းခြွေဩဝါဒတွေ အဝစားသုံးရပြီလို့ ...

‘ကောင်းသေးရဲ့ လား...သရဲ၊ ဘယ်နှယ့်ကွာ သူ့ဘာသာသူ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေတာကို မင်းက သွားရန်စသလို ဖြစ်တော့ ရှုပ်ကုန်ကော မင်းမှာ ဝင်းထူးဆိုတဲ့ နာမည်ပျောက်ပြီး သရဲလို့ ငယ်နာမည်ထွင်တာ၊ အဲဒီနာမည်ကြောင့် မင်းမှာ ကြောက်စိတ်မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွာ’

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မင်းသားကြီး ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း အိုက်တင်မျိုးနဲ့ လူပျိုကြီးဦးလေး ဦးမောင်သန်းရဲ့ စကားလုံးတွေကို နားထောင်နေတဲ့ ‘သရဲ’ နည်းနည်းတော့ ရယ်ချင်သွားပါတယ်။

‘လူတော်တော်များများမှာ ကြောက်စိတ်မကင်းဘူး လေးလေးရ၊ တချို့က ရှုံးနိမ့်မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်ကြတယ်၊ တချို့ကျတော့အောင်မြင်နေတာကိုတွေ့ပြီး ကျရှုံးမှာ ကို ကြောက်ကြပြန်ရော၊ ကျွန်တော့်ကြောက်စိတ်က ကျွန်တော့်ကို အနိုင်မယူရဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ ကြောက်စိတ်ကို အနိုင်ယူမယ် သိမ်းပိုက်မယ်၊ ဒါကြောင့် ...ဘာကိုမှ မကြောက်တာ’

ဦးလေးဦးမောင်သန်းက တူဖြစ်သူ ‘သရဲ’ ရဲ့ စကားကို နားထောင်နေရင်းက သူ့ကို ဆူသာဆူရပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ချီးကျူးချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားပါတယ်။

ဒီလိုကြတော့လည်း တူဖြစ်သူက ဟုတ်နေပါလားလို့။ ပြောမယ့်သာပြောတာ တူဖြစ်သူ ‘သရဲ’ က သူ့အစ်ကို ဦးတင်သန်းနဲ့ သူ့အစ်ကိုမိန်းမ ဒေါ်နှင်းမြတို့ က မွေးတာဆိုပေမယ့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့လက်ထဲမှာ ပဲ ထိန်းကျောင်းရင်း ကြီးလာတာ။

ပညာလည်း တော်။ ဘွဲ့လည်း ရ။

ခက်တာက အဲဒီလိုမျိုးကြောက်စိတ် မရှိဘဲ ကိုယ်ပြောချင်တာပြောလို့ ရန်ဖြစ်ရတာ လိုက်ရှင်းရတာတွေ သာရှိတာ။

မိဘနှစ်ပါးကလည်း မန္တလေးမှာ အလုပ်ကိုအခြေချပြီး လုပ်နေတာ စီးပွားရေးကောင်းတော့ ရန်ကုန်ကိုမပြန်နိုင်။ ‘သရဲ’ ကလည်း မန္တလေးမှာ မနေချင်။

ဒီတော့ တူကလေးကို အလိုလိုက်ရင်းသူ့ခမျာအထိန်းတော် ဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်လို့ ။

‘လေးလေး...တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်တယ်၊ ငါ့တူ...မိဘအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပါလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျန်တာတွေ နည်းနည်းလျော့သွားမ

လားလို့ ပါ။ အလုပ်ပေါ်မှာ အာရုံကတစ်ခုတည်းရှိနေလို့ ပေါ့ ငါ့တူရယ်’

ဦးလေးဦးမောင်သန်းဆီက ဖွင့်နေကျ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ထပ်ကြားရလို့ သရဲနည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။

‘လူဆိုတာ...မသေမချင်း သူ့ရဲ့ ရပ်တည်မှု၊ သူနဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း ရပ်တည်မှုအတွက် အလုပ်လုပ်ရမှာ ဆန်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ အခု ... ကျွန်တော်က နုပျိုတဲ့ အချိန်မှာ နုပျိုမှုကို စားသုံးလို့ ကောင်းဆဲ ရှိနေသေးတာ၊ လာမှာ ပေါ့၊ လေးလေးရာ ဟောဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ကျွန်တော် လူပိုတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ၊ ကျွန်တော့်...သမိုင်းတော့ ကျွန်တော်လှအောင် ရေးရမှာ ပေါ့’

‘ငါ့တူ...သရဲ၊ မင်းရဲ့ ...လျှာဖျားပေါ်က ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးလှလှ လေးတွေအတိုင်း မင်းလိုက်နာသလား မနာသလား လေးလေးစောင့်ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့ကွာ’

ဦးလေးဦးမောင်သန်းက ဗီစီဒီခွေတစ်ခွေ စက်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟစ်ဟော့သီချင်းသံတွေ ပျံ့လွင့်နေပါတယ်။

တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်က အရပ်တွေကိုကြည့်ရင်း ဦးလေးဦးမောင်သန်း တစ်ယောက် မကြီးမငယ်နဲ့ စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး ခံစားနေတာ ‘သရဲ’ အပြင် ထွက်သွားတာတောင် မသိလိုက်။

ဂီတဆိုတာ လူကို မေ့လျော့စေတယ်ဆိုတဲ့ စကားကမှန်နေပြီလားမသိ...

